

Γιατί έγινε ο Θεός άνθρωπος; (Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Δεκεμβρίου 25, 2018

Κουρασμένος ο σημερινός άνθρωπος από τις διάφορες γιορτές, που κατάντησαν τυπική έκπληρωση κοινωνικών συμβατικότητων, αντιμετωπίζει και τα Χριστούγεννα χωρίς έσωτερική προσέγγισή τους. Οί περισσότεροι ακόμη και οί κατά τὰ ἄλλα θρησκευτικοί βλέπουμε τὰ Χριστούγεννα σὰν μιὰ μεγάλη οἰκογενειακὴ ἑορτὴ, πὺ προσφέρει τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναμαζευθεῖ ἡ σκορπισμένη οἰκογένεια γύρω ἀπὸ τὸν Χριστὸ τῆς φάτνης στὸ χριστουγεννιάτικο δένδρο, πὺ βγῆκε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ντουλάπι, γιὰ νὰ στολίσει γιὰ μερικὲς μέρες κάποια γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ μας. Σήμερα ὅμως, καλεῖται ὁ καθένας μας νὰ θέσει στὸν ἑαυτὸ του τὸ ἐρώτημα: **τί σημαίνουν τὰ Χριστούγεννα γιὰ μένα;** Εἶναι ἡ ἐξατομίκευση τοῦ γενικότερου ἐρωτήματος: «Γιατί έγινε ὁ Θεὸς ἄνθρωπος», πὺ ἀπασχόλησε τὰ μεγαλύτερα πνεύματα τῆς ἱστορίας.

«...Ἴνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν»

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ εἶναι ἡ γέννηση τοῦ Αἰώνιου Θεοῦ ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπο, μιὰ Μάνα, τὴν Παναγία, καὶ ἡ εἴσοδος τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν ἱστορία. Αὐτό, πὺ δὲν μπόρεσαν οὔτε μὲ τὴν φαντασία τους νὰ πλησιάσουν οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου, έγινε σὲ μιὰ δεδομένη στιγμή πραγματικότητα. Ὁ Ἄκτιστος Θεὸς γίνεται «ὁ οὐκ ἦν», γιὰ τὴ σωτηρία μας. Αὐτός, πὺ τὸ σύμπαν δὲν τὸν χωρεῖ, «χωρεῖται ἐν γαστρί». **Ὁ ἄπειρος Θεὸς αὐτοπεριορίζεται μέσα στὴν ἀνθρώπινη φύση,** πὺ πῆρε ἀπὸ τὴν Πάναγνη Θεοτόκο. Στὴ γλώσσα τῶν Ἁγίων Πατέρων μας αὐτὸ ὀνομάζεται «**συγκατάβασις**». Συγκαταβαίνει ὁ Θεός. Ὁ πέρα ἀπὸ κάθε μέτρο καὶ μέγεθος γίνεται μικρός. Ὁ ἀσύλληπτος ἀπὸ κάθε δύναμη αἰσθήσεως γίνεται αἰσθητὸς καὶ ἀπτὸς καὶ ὀρατὸς. Γιατί; **Γιὰ νὰ κοινωνήσει μαζί μας.** Αὐτομεταφράζεται ὁ Θεὸς στὴ δική μας γλώσσα, γιὰ νὰ μporέσουμε νὰ Τὸν δεχθοῦμε καὶ νὰ Τὸν καταλάβουμε. Ἄν μᾶς μιλοῦσε τὴν οὐράνια γλώσσα, δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ Τὸν πιστεύσουμε· γι' αὐτὸ μιλεῖ τὴ δική μας γλώσσα, τὴν ἐπίγεια (Ἰωάν. γ' 12). Ἔτσι πραγματοποιεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς αὐτό, πὺ ἀπέτυχε ὁ ἄνθρωπος νὰ κατορθώσει.

Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε «κατ' εἰκόνα» τοῦ Χριστοῦ. Τὸ πρότυπό του (τὸ «ἀρχέτυπόν» του) ἦταν ὁ Χριστός, ὡς Θεᾶνθρωπος. Σ' αὐτὸ τὸ «ἀρχέτυπον» ὄφειλε νὰ ὑψωθεῖ ὁ ἄνθρωπος. Νὰ καθαρισθεῖ δηλαδὴ καὶ νὰ ἀγαπήσει τὸ Θεὸ τόσο, ὡστε ὁ Θεὸς νὰ ἔλθει νὰ σκηνώσει μέσα του καὶ νὰ φανερωθεῖ μέσα στὴν ἱστορία ὁ Θεᾶνθρωπος. **Ὁ ἐκτροχιασμός ἀπὸ αὐτὴ τὴν πορεία ἀπετέλεσε τὴν πτώση**

τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν ἀποτυχία τοῦ ἀνθρώπου θεραπεύει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. «Ὅταν ἦλθεν ὁ καθορισμένος - ἀπὸ τὸν Θεὸν - καιρὸς τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας», «ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ». Ποῦ σημαίνει: Ἦλθε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς «αὐτεπάγγελτος», ὅπως θὰ πεῖ εὐστοχα ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, **γιὰ νὰ μᾶς «ἐξαγοράσῃ» ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ Νόμου καὶ νὰ μᾶς χαρίσει τὴν υἰοθεσία.** Ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς ἔγινε «ὑπὸ Νόμον», περιετμήθη καὶ ἔκαμε ὅλα ὅσα ἀπαιτοῦσε ὁ παλαιδιαθητικὸς νόμος, καὶ ἐπλήρωσε (Ματθ. ε' 17) ὅλο τὸν Νόμο, μένοντας μακριὰ ἀπὸ κάθε ἁμαρτία. Ἔτσι, ἔμεινε ὁ Κύριος ἔξω ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ Νόμου, ποῦ λέγει: «ἐπικατάρατος πᾶς ἄνθρωπος, ὃς οὐκ ἐμμένει ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις τοῦ νόμου, τοῦ ποιῆσαι αὐτούς» (Δευτ. κζ'26). Ἐξεπλήρωσε, λοιπόν, Αὐτὸς ὀλόκληρο τὸ Νόμο, ἐξαγοράζοντάς μας ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ Νόμου, ἀφοῦ ἐμεῖς δὲν μπορούσαμε ποτὲ νὰ φυλάξουμε ὅλα τὰ προστάγματά του. Ἐλευθερώνοντάς μας δὲ ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ Νόμου καὶ ἐνώνοντάς μας μαζί Του μὲ τὸ ἅγιο Βάπτισμα, μᾶς χαρίζει τὴν υἰοθεσία, μᾶς καθιστᾷ υἱοὺς τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν. Ἡ υἰοθεσία μας, λοιπόν, ἡ ἔνωσή μας μὲ τὸν Χριστό, **ἡ θέωσή μας, εἶναι ὁ στόχος τῆς σαρκώσεώς Του.** Αὐτὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς «προορισμὸς» τοῦ ἀνθρώπου, **ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μας.**

Θεμέλιο τῆς σωτηρίας μας

Ὁ Χριστὸς μας μὲ τὴν «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου» σάρκωσή του **γεννήθηκε ἐλεύθερος ἀπὸ ὅλες τὶς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας, τὸν πόνο, τὸν θάνατο.** Ὅπως ὅμως ἀπὸ φιλανθρωπία (ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο) σαρκώθηκε ὁ Θεός, ἔτσι **ἀπὸ ἀγάπη δέχθηκε νὰ ἀναλάβει καὶ τὶς συνέπειες τῆς δικῆς μας ἁμαρτίας, τὸν πόνο καὶ τὸν θάνατο.** Ἀνέλαβε ὅλη τὴν ἀνθρώπινη πραγματικότητα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἁμαρτία. Αὐτὸ τὸ ἔκαμε, γιὰ νὰ συντρίψει τὴν ἁμαρτία μας καὶ τὶς συνέπειές της, μέχρι τὸν θάνατο, στὴν δική Του ἀνθρώπινη φύση. Γι' αὐτὸ δέχθηκε ὁ Χριστὸς νὰ φθάσει μέχρι τὸ πάθος τοῦ Σταυροῦ. Γι' αὐτὸ φορτωμένος τὶς δικές μας ἁμαρτίες κατέβηκε μέχρι τὸν Ἄδη. Κατέβηκε μέχρι τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς δικῆς μας πτώσεως, **γιὰ νὰ θανατώσει τὴν ἁμαρτία μας στὸν Σταυρὸ Του, νὰ τὴν θάψει στὰ βάθη τοῦ Ἄδη, καὶ νὰ ἀναστήσει ὀλοκάθαρη καὶ φωτισμένη τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἀνεβάζοντάς τὴν μέχρι τὸ βασίλειο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μὲ τὴν Ἀνάληψή Του.** Νὰ λοιπόν, γιατί ἡ Ὁρθοδοξία δὲν περιορίζεται στὶς συναισθηματικότητες, ποῦ γεννᾷ ὁ σταυρὸς, τὸ πάθος, τοῦ Χριστοῦ, ὅπως συμβαίνει ἔξω ἀπὸ αὐτήν. Γιατί τὸ θεμέλιο τῆς σωτηρίας μας εἶναι ἡ σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου. Χωρὶς τὴ Σάρκωση καὶ τὰ Χριστούγεννα δὲν νοεῖται ἡ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, ὁ θάνατος καὶ ἡ Ἀνάστασή Του. **Ὁ Ἅγ. Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς λέγει, ὅτι ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι «τὸ μακάριον, δι' ὃ τὰ πάντα συνέστησαν τέλος».** **Γιὰ τὴν ἐνανθρώπηση, δηλαδή, ἔγιναν ὅλα τὰ κτίσματα, ἀφοῦ ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἁγιασμὸς τοῦ κόσμου εἶναι ὁ**

μοναδικὸς σκοπὸς τῆς δημιουργίας.

Μετοχή στη σωτηρία

Ὁ Θεὸς Λόγος με τὴν σάρκωσή Του ἔνωσε στὸ Πρόσωπό Του τὸ κτιστὸ με τὸ ἄκτιστο, τὸν Θεὸ με τὸν ἄνθρωπο. Ὅτι ὅμως συνέβη στὴν ἀτομικὴ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ, συμβαίνει καὶ στὸν καθένα μας. **Μὲ τὴν σάρκωσή Του ὁ Χριστὸς μᾶς ἔνωσε ὅλους μαζί Του.** Μὲ τὸ βάπτισμά μας μετέχουμε στὸ γεγονός τῆς σαρκώσεως, ἐνοφθαλμιζόμαστε στὴν θεωμένη ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ μας, γιὰ νὰ ταφοῦμε (νὰ πεθάνουμε) μαζί Του καὶ νὰ ἀναστηθοῦμε μαζί Του. Γιὰ νὰ γίνει ὅμως ὀλόκληρη ἡ σωτηρία μας, πρέπει καὶ τὸ πρόσωπό μας (τὸ ἐγώ μας, ἡ θέλησή μας) νὰ ἐνωθεῖ με τὸν Χριστό. **Καὶ αὐτὸ συμβαίνει, ὅταν καθαρθοῦμε ἀπὸ τὰ πάθη μας καὶ ἀφήσουμε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο νὰ κατοικήσει μέσα μας.** Αὐτὸ μᾶς ὑπενθυμίζει σήμερα ὁ Ἀπ. Παῦλος. Ἀπόδειξη τοῦ ὅτι ἀξιωθήκαμε νὰ γίνουμε «υἱοὶ» Θεοῦ λέγει εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Ἁγ. Πνεύματος μέσα μας, τὸ Ὅποιο προσεύχεται μέσα στὴν καρδιά μας (Γαλ. 4,6). Εἶναι ἡ «*νοερὰ εὐχή*» ἢ «*προσευχὴ τῆς καρδίας*», γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦν οἱ ἅγιοι Πατέρες μας. Μὲ τὴν χάρη καὶ συνέργεια τοῦ Ἁγ. Πνεύματος μένουμε ἐνωμένοι με τὸν Χριστὸ καὶ ἀγιάζεται ὅλη ἡ ζωὴ μας. Μὲ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετέχουμε στὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία, σωζόμαστε, θεοῦμεθα. **Ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ συνεχὴς ἀγώνας τοῦ πιστοῦ νὰ μείνει μέσα στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ,** νὰ ἔχει μέσα του Πνεῦμα Ἅγιον, γιὰ νὰ ἀγιάζεται ὅλη ἡ ζωὴ μας, καὶ ἡ προσωπικὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ. Γιὰ νὰ μεταμορφώνεται σὲ ζωὴ Χριστοῦ ὀλόκληρη ἡ ζωὴ μας.

("Ορθόδοξος Τύπος")

(Πηγὴ ψηφ. κειμένου: thriskeftika.blogspot.gr)